

себеотрицание и постоянство и благодарение на трудолюбието и дарбитѣ на десетина братя и сестри, създава завидни резултати за рода на Козаровци.

На 30 и декември 1915 г. Ал. Козаровъ билъ взетъ въ плѣнъ отъ френскитѣ военни власти въ Солунъ и отведенъ въ Тулонското пристанище, като остава въ хотела покъщнина и разни скъпоцѣнности, които отпослѣ били разграбени.

Въ началото на септември 1921 г. билъ назначенъ юрисконсултъ при Варненската градска община, но слѣдъ една година, по бюджетни причини, напусналъ длъжността и открива курсове за изучаване новитѣ езици по Берлицовата метода.

Общественикъ съ инициатива и организаторски духъ, участвувалъ е въ много културни дѣла, нѣкои отъ които той е повикалъ на животъ. Понастоящемъ живѣе въ Варна.

Единъ отъ рѣдкитѣ у насъ офицери, съ опити въ литературата и публицистиката, е запасниятъ полковникъ *Гюлмезовъ*. Другъ единъ воененъ, който се отзова слѣдъ смъртта му съ нѣкои биографически бѣлѣжки (гл. „Свѣтлина“, г. XIV кн. XII, стр. 21) пише, че изъ между малцината наши военни, които сѣ излѣзли съ цѣнни трудове на литературното поле, може да се каже, *Гюлмезовъ* заема първо мѣсто.

Христо П. Гюлмезовъ, синъ на сливенски гражданинъ Панайотъ Гюлмезовъ, отъ видното сѣмейство *Гюлмезовци*, е роденъ прѣзъ 1858 г. въ Сливенъ; (прѣкорътъ *гюлмезъ* — отъ тур. произходъ — значи: *човѣкъ, който не се смѣе*). Първоначалното си образование Христо получилъ въ Сливенъ, а въ 1873 г. билъ изпратенъ въ Цариградъ, дѣто постъпилъ въ Галата-сарайския лицей. Освободителната война го заварва въ Цариградъ, когато билъ принуденъ да напустне наукитѣ си и да се върне въ Сливенъ. Прѣзъ декември 1878 год. постъпилъ въ военното училище въ София, което на 10-и май 1879 г. даде първия випускъ български офицери. Като родомъ отъ южна България, тогава Източна Румелия, Гюлмезовъ постъпилъ въ нейната *милиция*. Почналъ кариерата си като подпоручикъ въ пионерната рота отъ състава на учебния баталионъ въ Пловдивъ. Въ началото на 1880 г. билъ прѣведенъ въ 12-та Бургашка дружина, а слѣдъ нѣколко врѣме билъ назначенъ адютантъ на първия румелийски губернаторъ, князь Алеко Богориди. Прѣзъ 1883 г., по собствено желание, билъ прѣведенъ въ 7-а сливенска дружина, дѣто и го заварва Съединението. Въ кѣсо врѣме 7-а Слив. дружина влѣзла въ състава на Ямболския отрядъ, който прѣзъ критичнитѣ ония минути се отзовалъ на сръбската позиция до границата, а слѣдъ избухването на сръбско-българската война, тя влѣзла въ ония войски по южната ни съ Турция граници, които съ форсиранъ маршъ се отзоваха чакъ при Царибродъ и Пиротъ. Тукъ новопроизведе-